

IMPRESSIES, EMOTIES, SENSATIES EN INDRUKKEN BINNEN ABDI KASIH

Veel bleef ongevraagd. Mijn kennis van het Bahasa Indonesia ging bij aankomst van mijn drie maanden verblijf binnen dit archipel niet verder dan al het eten, dat op tafel zou kunnen komen, bij de juiste naam te noemen. Mijn lieve en trouwe vriend, oude groepsleerkracht van groep 7 en 8 en degene die mij in contact bracht met deze organisatie, Pierre Pourchez, beschrijft mij dan ook maar al te graag als een halve aardappel en half van rijst. In Indonesië noemen ze me naast “mister”, “sister”, “nasi putih” of “bule” (ik zal de vrije vertalingen even achterwege laten), graag “Gado Gado”. Niet omdat ik zoveel lijkt op één van de groenten die in dit populaire Indonesische gerecht voorkomen, maar omdat ik net zoals het gerecht een mix ben van een Indo-Europese papa en een Nederlandse mama. Ik leerde bij Abdi Kasih op een hele andere wijze te observeren en op een onderzoekende manier antwoorden te vinden op mijn vragen. Gelukkig kwam ik er al snel achter, dat net zoals bij de Indonesische gezinnen thuis, ook binnen Abdi Kasih voor de kinderen eten al dan niet één van de belangrijkste activiteiten van de dag is. Als de Indonesische cultuur ergens om draait, dan is het wel om tafelen. Ik kon dus al snel vrienden maken door alle gerechten en ingrediënten vanuit het Indonesisch voor de kinderen te vertalen in het Nederlands en het Engels. Lachen, gieren en brullen was het gevolg. Je wordt er dan weer even aan herinnerd wat voor een bijzonder onfraaie taal wij dagelijks met elkaar spreken. De kinderen kijken in ieder geval drie keer per dag erg uit naar het moment dat die grote pan met nasi op tafel komt, verzorgers, leerkrachten en kinderen gezellig om de tafels heen komen zitten en er na een gebedje een uitbundige sfeer ontstaat.

Lachen, gieren en brullen, daar ontbrak het geen moment aan. Ik had vele vragen willen stellen over al het reilen en zeilen binnen deze bijzondere organisatie. En dat niet alleen; het was namelijk geen uitzondering dat ik na het middagdutje in het boardhouse, waar ik verbleef met zes kinderen en een verzorger, op het muurtje voor op de veranda in de schaduw zat en Robbie als eerste tegenover me kwam zitten. Allebei met onze rug tegen een pilaar aan. Hij met een grote glimlach en groteske verhalen, dat weet ik zeker! Zijn verhalen kwamen echter uiteindelijk toch weer op eten uit. Onze gesprekken gingen niet veel verder dan dat hij al mijn vertalingen van het eten wat daar groeit en bloeit in de tuinen keurig netjes papegaaide. We hebben ze allemaal gehad; van rijst tot mango's, van bananen tot kippen en van eieren tot lychees. Uiteraard heeft hij vast ook tien keer om mijn naam gevraagd, gevraagd hoe oud ik ben, waar ik vandaan kom, wat ik kom doen en of ik broers of zussen heb, ook dat weet ik zeker. Ik heb alleen geen idee wanneer hij het mij gevraagd heeft. Zijn ogen straalden één en al nieuwsgierigheid uit en wat dat betreft, is niemand in dit land te verlegen om je al deze vragen binnen vijf minuten te stellen. Daar mijn antwoorden uitbleven, schakelde Robbie met gemak over naar het zingen van liedjes die hij op de televisie hoorde tijdens zijn favoriete soap of danste hij de kamer rond, de brede glimlach verzwakte niet. Zijn huisgenootjes volgden maar al te graag zodra Robbie het signaal gaf om de voetjes van de vloer te halen.

De kennis en ervaringen die ik heb opgedaan over Abdi Kasih is een verzameling bijzondere observaties die ik met plezier heb vastgelegd in beeld. De kinderen lachen, zingen, dansen, maken muziek, spelen, huilen, maken ruzie, helpen elkaar, leren, geven liefde aan elkaar en bovenal genieten. Ik denk dat dit goed terug te zien is op de foto's. Wat je er niet vanaf kunt zien, maar waar Abdi Kasih voor 100% van afhankelijk is, zijn de mensen die 24 uur per dag met enorm veel liefde en genegenheid voor de kinderen zorgen. Hun zorg en toewijding kent geen grenzen en is eigenlijk met geen pen te beschrijven. Sommige leerkrachten komen uit de nabij gelegen dorpjes 's morgens vroeg aan en vertrekken aan het einde van de lesdag weer richting huis. Andere leerkrachten en verzorgers wonen op het terrein van Abdi Kasih in één van de "boardhouses" samen met 38 van de 79 kinderen die in totaal dagelijks in Abdi Kasih les krijgen. Zij staan dag en nacht voor deze schatten klaar en geven ze aandacht, knuffels en de verzorging die ze nodig hebben. 's Morgens wassen en aankleden, ontbijten, begeleiding bij schoolse activiteiten, lunch, middagdutje, weer wassen en aankleden, begeleiding bij middagactiviteiten, avondeten, naar bed gaan en alle huishoudelijke activiteiten die daar bij komen kijken, voor de zorg van zes tot acht kinderen. Deze vrouwen (jawel, alleen vrouwen) houden van deze kinderen alsof het hun eigen kinderen zijn. En niets is hun te gek.

De overige 41 kinderen gaan na de lunch weer naar huis met de schoolbus, waar ze meestal bij familie wonen. Sommigen in de dorpjes in de buurt, anderen gaan met de schoolbus helemaal terug naar de grote stad. De kinderen komen in vele vormen en maten. Van heel jong, 3 jaar, tot ongeveer 26 jaar oud. Allen hebben zij een vorm van een handicap, ook zeer uitlopend. Sommige kinderen kletsen de oren van je hoofd, andere kinderen kunnen door hun handicap niet praten. Er zijn ook kinderen met autisme, epilepsie of het syndroom van Down.

Mooi om te zien, was dat welke leeftijd een kind ook had, welke handicap, of het voor hem of haar wel of niet mogelijk was om te praten, iedereen kende de routine van de dag en droeg zijn steentje bij, iedereen hielp en ieder kind wist wat er van hem of haar verwacht werd. Dat kwam het mooiste tot zijn recht, ja en wéér tijdens het eten. Van tevoren met het gereed maken van de tafels en om het eten op tafel te toveren, de afspraken waar iedereen zich aan hield tijdens het eten en na het eten met het afruimen van de tafels, afwassen, afdrogen, opruimen en de zaal schoon maken. Zo goed als ze zich overigens aan de afspraken hielden tijdens het eten en op hun plek bleven zitten, zulke boefjes werden het zodra er geluisterd moest worden tijdens de les. Universele kenmerken voor kinderen overal ter wereld. Naar de leerkracht luisteren is nooit het sterkste punt geweest van een kind.

Aangezien ik inmiddels wel weer genoeg over eten heb verteld, laat ik voor de rest de beelden spreken.

Lisa Crooy